

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5353/2019
20.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања – Сектор за борачко инвалидску заштиту, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 881/2019 од 08.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 881/2019 од 08.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 881/2019 од 08.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 13824/18 од 07.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље АА из ... којим је тражила да се обавезе тужена Република Србија - Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања – Сектор за борачко инвалидску заштиту да јој на име накнаде штете исплати износ од 950.078,11 динара са законском затезном каматом од 24.03.2013. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 881/2019 од 08.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 13824/18 од 07.11.2018. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 13824/18 од 07.11.2018. године и обавезана тужиља да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 58.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је, на основу члана 404. Закона о парничном поступку (ЗПП), изјавила ревизију ради уједначавања

судске праксе, јединствене примене права и разматрања правних питања од општег интереса која утичу на равноправности грађана.

Одлучујући о дозвољености ревизије изјављене на основу наведене одредбе (посебна ревизија), на основу става 2. тог члана, Врховни касациони суд је нашао да у овом спору нису испуњени законски услови да би се дозволило одлучивање о тужилиној посебној ревизији.

У овом спору нема правних питања од општих интереса или интересу равноправности грађана која би требало размотрити. Уз ревизију нису достављене правноснажне судске одлуке којима је на другачији начин одлучено у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, па зато нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Коначно, у овом спору нема потребе ни за новим тумачењем права у погледу одговорности тужене за незаконит или неправилан рад њених органа (члан 35. Устава Републике Србије и члан 172. Закона о облигационим односима) и његове примене у конкретном случају, у којем тужила потражује накнаду материјалне штете у висини затезне камате обрачунате на износе породичне инвалиднине почев од 01.11.2007. године до 24.03.2013. године, проузроковане дугим трајањем управног поступка и поништавањем управних аката. Наиме, свака незаконитост или неправилност која је за последицу имала поништај одлуке органа управе у управном поступку и управном спору нема за последицу накнаду штете. Повреда закона мора да буде тако очигледна и јасна да представља узрок штете. За погрешно тумачење норме по правилу се не одговара, осим ако у погледу неког правног питања постоји устаљена, доследна и у тумачењу непроменљива вишегодишња правна пракса. Трајање управног поступка у одређеном временском периоду само по себи не значи да је рад органа био незаконит и неправилан. Заштита због неразумно дугог трајања управног поступка могла се остварити у поступку пред Уставним судом.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је нашао да посебна ревизија тужиле није дозвољена и зато је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у првом ставу изреке.

Тужилина ревизија није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП, јер вредност предмета спора побијаног дела у износу од 950.078,11 динара (члан 28. став 1. ЗПП), очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, која је меродавна за допуштеност ревизије.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, олучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић